

UDK 820(73)-3
Vh-05

Versta iš:
HEART AND SOUL
Zebra Books
Kensington Publishing Corp.
Copyright © 1999 by Nicolette White
ISBN 0-8217-6510-8

I SKYRIUS

— Liaukis, Denai. Juk kalbi nerimtai.

Skeptiškai žvilgtelėjusi į kolegą, Viktorija Galaher sužiuro į monitorių. Jame jau mirguliavo apie milijonierių Baksterį Torntoną rašomo straipsnio juodraštis, tad ji neturėjo laiko tarnybinėms paskaloms.

Denas nori priversti ją patikėti, kad šis straipsnis, kuris jai yra toks svarbus, gali taip ir nepasirodyti spaudoje.

— Sakau tau, Tori. kažkas vyksta. kažkas svarbaus. Ir tai susiję su tuo nelemtu pusgalviu, iš kurio ką tik ėmei interviu, bei su jo ketinimu įsteigti nykstančių rūšių draustinį.

Stebėdama, kaip Denas įsitaiso metalinėje kėdėje šalia jos, Tori primerkė pilkas akis. Su-

© V. Spūdytė, vertėja, 2007
© Leidykla „Dajalita“, 2007

ISBN 9955-691-31-X

— Paklausk, Tori, verčiau jau pradėtum dirbti.

Galbūt Denas kažko siekia, tačiau Tori neturėjo laiko apie tai galvoti. Metas Vailis, vyriausiasis *Observer* redaktorius, jau šią popietę nori pamatyti straipsnio juodrašį. Ji lengviau atsiduso, kai Denas pagaliau susiruošė eiti.

— Prižadėk štai ką, — dramatišku balsu paprašė jis. — Bent jau pamėgink ant Kingslio uždrėbti šiek tiek purvo. Jei Vailis nuspręstų jį demaskuoti, tai gali praversti.

— Koks tu nuostabus!

— Tik dirbu savo darbą, — šyptelėjo Denas.

Likusi viena, Tori valandėlę susimąstė. Denas didžiuodamasis išrausdavo informacijos, kurią kiti stengdavosi nuslėpti. Tačiau, trokšdamas skandalų, jis dažnai pražiopsodavo tikrąją situaciją. Greičiausiai taip atsitiko ir šįsyk. Palinkusi prie užrašų, Tori netrukus visai pamiršo tą pokalbį.

Tačiau kitą rytą, kai Viktoriją netikėtai pakvietė Metas Vailis, ji prisiminė Deno žodžius. Ar gali būti, kad Denas teisus? Ar jos straipsnis nebus spausdinamas?

Įeidama į erdvę aštuonioliktame aukšte įsikūrusį Meto kabinetą, ji jau nervinosi. Vos spė-

jus Tori įžengti pro duris, Metas, kaip visuomet, iškart prakalbo apie reikalą.

— Tori, rimtai svarstau galimybę paskirti tau nepaprastai svarbią užduotį.

Išgirdusi nelauktus žodžius, Tori sustingo. Iš Meto balso ji suprato, kad galbūt tai ir bus *toji* užduotis. Ta, kurios ji nekantriai laukė jau trejus metus.

Išraiškingose Tori akyse sužibo susidomėjimas. Ji pažvelgė į kitame kambario gale stovintį Metą, aiškiai matomą Los Andželo fone, ir pasistengė nusiraminti. Ne kartą jai jau buvo tekę nusivilti.

— Kokią užduotį? — paklausė ji, iš visų jėgų stengdamasi neprarasti šaltakraujisškumo. Vieną dieną Tori turės išmokti valdyti tą virpulį, kuris įsismelkdavo į jos balsą visuomet, kai susijaudindavo ar susinervindavo. Kas nors kitas gal ir nebūtų pastebėjęs taip sunkiai slepiamo susijaudinimo, tačiau Metas pastebėjo. Nepaisydamas to, jis nusišypsojo.

— Prisėsk, Tori. Pasikalbėsime.

Jis luktelėjo, kol pati ambicingiausia jo darbuotoja patogiai įsitaisė kėdėje.

Viktorija atrodė be galo puikiai — nuo tobulai sušukuotų tamsių plaukų iki žemakulnių batelių, skandinavių prabangiame konjako spal-

vos kilime. Metas žinojo, kad Tori talentas, ištraukęs ją iš darbo miesto laikraštyje ir atvedęs į tokį žurnalą, kaip *Observer*, gali nuvesti ją dar toliau.

Klausiamai žvelgdama į jį, Tori išsitraukė užrašų knygelę ir pasirengė rašyti.

— Visus šiuos trejus metus stropiai darbauvai, — apdairiai, ramiu tonu, kaip kad jis kartais kalbėdavo, prabilo Metas. — Tavo darbas labai kruopštus, o straipsnio apie Torntono draustinį juodraštis tiesiog nuostabus.

— Ačiū, Metai.

Tori ramiai pažvelgė jam į akis, nors viduje virte virė iš susijaudinimo.

Metas atsisėdo prie stalo.

— Nors visuomet leidai suprasti, jog tave domina svarbesnės pareigos, visus trejus mokymosi metus buvai labai kantri.

Išvydusi kreivą šiuos žodžius palydėjusią šypsenėlę, Tori pagaliau šiek tiek atsipalaidavo. Metas ne visada vertino aštrią Tori nuojautą vertinant istorijos esmę. Į redakciją ji atėjo kaip išsilavinusi landi reporterė, tačiau jai stigo įgūdžių. Metas ją išmokė — prieš pateikdama straipsnį, ji privalo triskart patikrinti visus faktus ir informacijos šaltinius.

Jo smulkmeniškumas kartais versdavo ją kaukti iš įsiūčio, tačiau ilgainiui Tori rašymo stilius pastebimai pagerėjo.

Metas persibraukė retokus smėlio spalvos ūsus.

— Kaip žinai, *Observer* plečiasi. Daugėja skelbimų puslapių, taigi didėja ir tiražas. Nusprendėme paskirti dar vieną žmogų, rašantį pagal specialias užduotis.

Tori akys sublizgo.

— Kai pasakei „nepaprastai ypatingą užduotį“, nemaniau, kad galvoje turi būtent *tai*.

Metas valandėlę patylėjo, stebėdamas gyvoje Tori akyse kylantį jaudulį.

— Na, tu to nusipelnei, argi ne?

— Taip.

Tori nė nematė nesutikti ar kuklintis dėl savo pasiekimų.

— Nuo pat pradžių troškau rašyti pagal specialias užduotis.

Specialiųjų užduočių korespondentai daug keliavo, o tai buvo pats didžiausias Tori troškimas.

— Žinau, kad norėjai, vis dėlto nebuvo įsitikinęs, kad tikrai tinki tam darbui.

Metas kilstelėjo ranką, nutraukdamas Tori protestus.

— Tačiau tu, regis, esi ryžtinga ir tikrai kompetentinga.

Tori kerinčiai nusišypsojo.

— Tuomet nelaikyk manęs nežinioje.